

ЖИЖЕК У ЗИМНИЦИ

Звер перверзије, домаћа животињка, одмагљује киоске грејући их изнутра, потом исплази језичину по језичину тетовирану шареном штампом, али нико се не обазире, или можда једино Нико, јер њено рикање изгубило је глас, руља се судара са њеним боковима у присном топлотном кркљанцу крда између широко размакнутих ограда са камерама и другим надзорним очима, из дланова плушти *blue beam* интернета, суптилно ослепљује, птице шетају по петој генерацији конектовања сасвим пешке као по стакленим пречагама, и све је имунитет. А ја се служим старомодном телепатијом, безгласно разговарам са Жижekom, кажем: Славој, хајде запој мудролију коју си пустио из крлетке на потоњем симпозијуму у Антверпену, или Бружу, а ја ћу теби своју тугованку за словослагачима... и поје Славој, појем ја.

Могуће је, сасвим је могуће да је то тлапња, да телепатња није систем оперативан. Видим ли или замишљам: Жижек седи у кафеу на тргу као подстанар избачен на улицу, као жижак у жити. Око њега гоје се молекули добро подгрејаних мисли. Брзо зује. Судари производе понеку смешну фисију или фузију. Та ме слика ужари хладним пламом, па личим на жишку свичеву. Пинакотека. То ћу да доручкујем вечерас, уз зечју сурутку. Славој, органске ли су калорије уметности, има ли смисла ждерати? Овај град није мој, отета ми је та илузија, нико више није ни коговић ни чеговић, од кога и чега не вуче порекло, сви станују у свугденигдини, те тако – мируј, моја параноја, у нападу панике. Град-илузија пресвучен је фолијом од леда дебелом три милиметра, савршено прецизно, што гарантује рекордни број летова и ломова костију и тач-скринова и брзо родиће се штаке на које ће моћи се ослонити свако тело-пресликач. Улудо Жижек брижи у Бружу. Боље да сврати на мужу јужније. Је тужније.

СТЕГЕР ЛИ

видим је како маршира кроз Брикстон
са Кејвом утакнутим у уши, улази у пиљарницу
да купи две банане за свој желудац
велики као глава тулипана
очи су јој у мрачном трансу иза сунчаних наочара
гађам је опушком, промашујем
не би ме приметила ни да залајем
обучен у крзно орангутана, а ја сам фасциниран
њеним неизбушеним венама
бедрима што севају изнад мускетарских чизама
том младошћу разапетом на безразложну патњу

језиво личи на моју звезду водиљу, али није то
она је филмска епизода у идиотском блокбастеру
она је модрица на жудњи
паклено расположених дрипаца
који су се убајатили на прагу тридесете

реч-две о мени:
имам шаку олова у зубима
још растем, упркос биологији
фреквенција којом пресецам истину густа је
возим „мустанг“ наслеђен од лудог тече
који се нагло заледио усред веселог самоуништења
десет минута дневно размишљам фалусно
пола сата сам безразложно срећан, једном у три дана
падам у ступор
ради одвикавања од ужаса
возим гитарске квинте са уличним бендом
и то је све

она се враћа на тротоар
залелујана као будаласта Алис док пада у Вондерленд
из слушалица јој цури Стегер Ли
толико ми се приближила да чујем Никова пећинска уста
из којих дахће обневидела храбра звер
чујем и турпију баса који глође затворске решетке
малоумља и бездушности
она ми ставља руку на раме да заобиђе
телесну препреку у саобраћају
обоје знамо шта је додир и идолопоклонство
према спајању

али мимоилазимо се као два телефонска разговора
у етру

ниси ти ти а ја ја, ми смо ми – то морам да јој шапнем
у лифту солитера гипсаних зидова
кртих као корнет сладоледа
али тај бетонски солитудо није усамљен
около су облакодери и небодери
јалови, јер својом ерекцијом нису одрали тело
старе Земље
која још није лешина
ни недосежни свод од лепе светлосне празнине
ти оријаши само обмањују тугу приземља
она у тој зградурини ради у Министарству Среће
или иде да набави сперматозоид за свој млади ембрион
безгласна је јер у њеној глави онај Ник Проповедник
виси на сиси космоса
френетичан
пева о Богу ког успешно избегава да помене

знам како да је лажем нудећи јој заводничко смеће
ја сам тај Стегер Ли који ће да је откључа
мора да се навикне на мене
пре него потпуно одјебе љубав
не због моје потребе и жудње
него ради гласног треска на изложби мртвих профила
јер ако ћемо да правимо новог човека
ваља да заборавимо
да смо људи

за њу бих скочио са врха те зграде
не у вечност
него у филмски сценарио
у коме судбина напумпава наш трилер
онамо спасавам је од досаде
али не од метка
онамо гинемо смејући се
с лицима забијеним у прашину и флекама од парадајз-сока
на грудном текстилу
после на шалтеру дижемо хонорар
потом дахћемо згужвани у кабриолету
па одлазимо међу фоке
на Фокланд
да пузимо ка мору преко излизаних стена
на дну изводимо невешту дугоногу пируету